

Solucan

Kendini Dergi Sanan Aylık Gazete

YIL: 5
SAYI: 66
FİYAT: 1,00
01.08.2025

ICONIC
İnşaat ve Gayrimenkul

Ofisimize
Bekleriz!

İskele Mah. Balıkcıhisar Sk. No: 5/1 Datça
iconicinsaat@gmail.com 0532 281 92 04

Maison Magi Sanatevi'nin
Kurucusu Sena Pir:

“Datça Tarih Kokulu Bir Sanat Alanı”

Özgür BASUT'un Söyleşisi Sayfa 3'te

SİMPO YAPI AŞ

Hayallerin sınırı olmaz!
Ama bir yaşam alanı düşünün;
Güneş evinize doğsun,
Arkanız orman,
Önünüz Datça olsun,
Eviniz akıllı,
Manzaranız deniz olsun...

0546 476 23 04

Umuda ve Bitmeyen
Savaşlara Dair

Abdal GÜNDEM Yazdı 4'te

İÇİNDEKİLER

Büşra BULUT 2'de 2'de İdris KENÇ 6'da Bülent ZEYİN

Antik Dönem Hayat
Kadınları

Okan ÖZALP Yazdı 7'de

Mucize Baharat
“ZERDEÇAL”

Dyt. Canan Kaplan ERMIŞ
Yazısı Sayfa 5'te

Büşra BULUT

Zamansız Bir Aşk Hikayesi: Eros ve Psyche

Bir kral ve kraliçenin üç kızından biri olan Psyche, eşsiz güzelliği ile ünlenen bir ölümlüdür. O kadar güzeldir ki artık insanlar Afrodit'in tapınaklarına gitmekten vazgeçerek Psyche'ye tapmaya başlarlar. Adakları kesilen ve ibadethaneleri boş kalan Afrodit ise bu durum karşısında ciddi manada öfkelenir. Hemen bir çözüm bulup oğlu Eros'tan Psyche'yi dünyanın en çirkin ve en kötü erkeğine aşık etmesini ister.

Bu sırada Psyche zaten oldukça sıkıntılı günler geçirmektedir. Çünkü çok güzel olması sebebiyle hiç kimse ona evlenme teklifi etmeye cesaret edemez. Tanrı Apollon, kızın kral babasına bir haber gönderir ve Psyche'nin "kanatlı, acımasız bir canavar" ile evleneceğini söyler. Buna duyan genç kız çok üzülür fakat kaderine razı olmaktan başka çaresi yoktur.

Annesinin emrini yerine getirmek üzere Psyche'nin yanına giden Eros, onun büyüleyici güzelliğine dayanamayıp kızı delicesine aşık olur ve onu Afrodit'ten saklayabilmek adına bir plan yaparak Psyche'yi büyüyle korunan bir saraya kaçıtır. Ancak bu birlikteliğin sürabilmesi için Eros'un tek bir şartı vardır; Psyche hiçbir şekilde Eros'un yüzünü görmeyecektir. Çünkü ölümlülerin tanrıların yüzünü görmesi yasaktır ve Eros'un yaptığı büyü bir tek bu şekilde geçerli olacaktır. Kız bu şartı kabul eder. Afrodit kızın öldüğünü zannederken Eros ve Psyche görkemli bir sarayda aşklarını yaşarlar. Odaları karanlıktır. Birbirlerinin yüzünü görmeden yıllarca mutlu bir birliktelik sürdürürler. Her ikisi de halinden son derece memnunken bir gün Psyche'nin kıskanç kız kardeşleri saraya gelir ve ona kocasının belki de çirkin bir canavar olabileceğini söylerler. Psyche'nin aklı karışır. İlişkilerinin başında verdiği sözü unutarak sevdiği adamın nasıl bir görünüme sahip olduğunu merak etmeye başlar. Bir gece dürtülerine yenik düşer ve eline aldığı kandili uyuyan Eros'un yüzüne tutup kocasının ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu görür. Onu hayran hayran izlerken elindeki kandilden birkaç damla yağ Eros'un kanatlarının üzerine düşer. Canı yanan Eros hemen uyanır ve karşılaştığı manzara karşısında büyük bir hayal kırıklığı yaşar. Güveni sarsılır. Kendisine ihanet edildiğini düşünür. Psyche'nin konuşmasına bile fırsat vermeden birlikte oturdukları sarayı yok eder. "Zaten bir ölümlü ve bir tanrı nasıl birbirini eşit derecede sevebilir ki?" diyerek oradan uzaklaşır. Ardından büyü bozulur ve Tanrıça Afrodit nefret ettiği kızın yaşadığını bu şekilde öğrenmiş olur.

Yaptığı şeyden çok pişman olan Psyche

ise Eros'u kaybetmenin üzüntüsüyle birlikte mahvolur. Bütün dünyayı dolaşır ama kocasını bir türlü bulamaz. Onu geri kazanabilmek adına ne gerekiyorsa yapmaya hazırdır. Afrodit'in ayaklarına kapanıp yardım etmesi için yalvararak onun hizmetine girer. İncelikli bir plan yapan Afrodit, ona bir görev vereceğini ve bu görevi yardım almadan yerine getirmesi halinde isteğini gerçekleştireceğini söyler. Teklifi kabul eden Psyche hemen işe koyulur. Görevi büyük bir tahul ambarını ayıklamaktır. Bunu yapabilmek neredeyse imkansızdır fakat karıncalar Psyche'nin yanına gelip onunla birlikte buğday, mercimek ve danyı ayıklarlar. Pek tabii ki Afrodit bu durumdan hoşlanmaz ve kızı bir görev daha verir. Psyche'nin bu sefer yapması gereken şey vahşi bir koyun sürüsünün yünlerini alarak altın bir kazak örmektir. Nehir tanrısı genç kızı acıyıp koyunların su içtiği sırada derin bir uykuya daldıklarını söyleyince Psyche'nin işi yine kolaylaşır. Altın kazak örülmüştür ancak Afrodit bunu da kabul etmez.

Zor görevlere bir yenisi daha eklenir. Afrodit kızın Styx nehrinden bir bardak su getirmesini ister. Yola çıkan Psyche'ye bu defa sihirli bir kartal yardım eder ve nehri kolayca geçmesini sağlar. Olanlara son derece sinirlenen Afrodit'in kıskançlığı artık daha da artmıştır. Görevlerin zorluğunu en üst seviyeye çıkarır. Psyche'den, yeraltına inerek Hades'in karısı Persephone'nin güzelliğini bir kutuya doldurmasını ister. Bunu da kabul eden Psyche bütün sınırlarını zorlamaya kararlıdır. Büyük uğraşlar sonucu Persephone'yi ikna etmeyi başarır ve elindeki kutuyla beraber tekrar yeryüzüne çıkar. Fakat Afrodit'in yanına giderken merakına yenik düşüp kutuyu açar. İçeriden güzellik yerine uyku çıkınca da aniden uykuya dalar. Tam o anda sevdiğinin yanına uçan Eros ise onu uyandırarak hatalı olmasına rağmen korkusuzluğundan ve cesaretinden çok etkilendiğini, bunun eşit olmalarından çok daha önemli olduğunu söyler.

İki aşık birlikte Zeus'un huzuruna çıkarlar. Birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini ve ne kadar çetin mücadeleler verdiklerini tek tek anlatırlar. Aştan yana olan Zeus bu hikayeden çok etkilenir ve Psyche'ye ölümsüzlük bahşeder. "Ruh Tanrıçası"na dönüşen Psyche bir süre sonra "Tutku" adını verdiği bebeğini doğurur ve kocası Eros'la birlikte sonsuza kadar mutlu bir hayat yaşarlar. Günümüzde ruh bilimi olarak tanımlanan "Psychology" terimi de bizzat Psyche'den gelmektedir.

İdris KENÇ

Ahlak mı Değişti, Zaman mı Bozuldu?

Elimizde tuttuğumuz telefon ekranına bakarken hissettiğimiz o tarifsiz ağırlık sadece haberlerin kötülüğüyle açıklanamaz. İki dolandırıcılık vakası, üç yolsuzluk haberi, beş cinnet geçiren baba, altı linç videosu... Kimseye güven kalmadı; ne komşuya, ne hakime, ne öğretmene, ne siyasetçiye. Herkesin ortak cümlesi şu:

"Eskiden böyle miydi?"

Peki gerçekten eskiden daha mı iyiydik? Daha mı erdemliydik? Yoksa sadece bugünün şeffaflığında, geçmişin karanlıklarını mı görüyoruz?

Ahlaki çözülmeye söz edilirken aslında gözden kaçan büyük bir gerçek var: Türkiye, bir geçiş sürecinin tam ortasında. Sadece değerlerini değil, alışkanlıklarını, rollerini, hatta zaman algısını bile yeniden tanımlamak zorunda kalan bir toplum. Eskisi gibi yaşayamıyor, yenisi gibi henüz düşünemiyor. İşte o yüzden bu kadar öfke, bu kadar kararsızlık ve bu kadar çelişki var.

15 yıldır Avustralya'da yaşıyorum. Geçtiğimiz ay Türkiye'ye yaptığım kısa bir ziyarette en çok fark ettiğim şey, insanların aslında bir şeyleri kaybettikleri için değil, bir şeyleri sürdürümez hale geldikleri için mutsuz olduklarıydı. Yani mesele sadece yoksulluk değil; bir yaşam biçiminin çöküşü.

Türkiye'de insanlar uzun süre gerçek anlamda sahip olmadıkları bir refah seviyesini normalmiş gibi yaşadılar. Tek maaşla geçinen aileler, dışarıda sıkça yemek yiyen bireyler, çat kapı misafirlikler, gösterişli düğünler, yazlık tatiller... Bunlar ekonomik gerçekliğin ötesinde bir hayatın unsurlarıydı. Ancak sistem artık bu yükü taşıyamıyor.

Bugün o eski alışkanlıkların her biri birer yük haline gelmiş durumda. Dışarıda bir öğün yemek yemek ciddi bir masraf. Bir arkadaşınıza uğramak hem sizin için hem de ev sahibi için bir ekonomik planlama gerektiriyor. Eskiden misafirlik samimiyetin göstergesiydi; şimdi finansal stresin kaynağı.

Oysa Avustralya gibi ülkelerde insanlar zaten böyle yaşıyor. Kimse zorunlu olmadıkça dışarıda yemek yemiyor. Suyunu, kahvesini, sandviçini evden getiriyor. Bu bir kültür. Ama Türkiye'de aynı davranış biçimi bir "geriye gidiş" hissiyle yaşanıyor. Çünkü insanlar bir yoksunluğu değil, kaybettikleri ayrıcalığı yaşıyorlar.

Türkiye'de yaşanan kriz yalnızca ekonomik değil; aynı zamanda psikolojik ve kültürel.

Toplum, hem eski hayatın yükünü hem de yeni dünyanın bilinmezliğini aynı anda sırtlanmış durumda.

Bir dönem "tek maaşla 4 çocuk büyüten" ailelerin normal sayıldığı bir düzen vardı. Şimdi aynı aile modeli sürdürülemez hale geldi. Ancak zihniyet hâlâ geçmişte kalmış durumda. Bu yüzden bugünkü genç nesil ile eski kuşak arasında derin bir çatışma yaşanıyor: Biri gerçekliği kabul ediyor, diğeri kaybı kabullenemiyor.

Artık iki kişi çalışsa bile ev kirası, çocuk masrafları, faturalar ve dijital ihtiyaçlar (internet, telefon, vs.) karşılanamıyor. Ama bu ekonomik tükenişin en büyük bedeli sosyal ilişkilerde ödeniyor.

Yoksulluk artık sadece karın doyuramamak değil; misafir kabul edememek, dostlarla buluşamamak,

çocuğunu özel derse gönderememek demek.

İnsan sadece parasını değil, özgüvenini ve bağlarını da kaybediyor.

Türkiye'de yaklaşık 6 milyon memur çalışıyor. Uzun yıllardır bu kesim, toplumsal hiyerarşide "güvenceli ve kalburüstü" olarak görülürdü. Ancak bugün geline nokta bu geniş kamu kesimi de geçim derdine düşmüş durumda.

Maaşlar, enflasyon karşısında eriyor; gelir-gider dengesi memur için de sürdürülemez hale gelmiş durumda.

Daha da önemlisi:

Bu kadar büyük, hantal ve verimsiz bir kamu yapısı, artık finansal olarak taşınmıyor.

Devletin kendisi de, tıpkı vatandaş gibi eski sistemin ağırlığını taşımaya çalışıyor ama tökezliyor.

Yani kriz sadece mutfakta değil. Sistemin çatısı da çatırıyor.

Toplum bunu bir "ekonomik daralma" olarak değil, adeta bir deprem gibi hissediyor.

Ve sarsıntılar devam ettikçe insanlar eski değerlerine, eski güvenlik duygularına daha çok sarılıyor.

Ama ne o değerler aynı kaldı, ne o güvenlik duygusu.

Bugün Türkiye'de yaşananları "ahlaki çöküş" olarak tanımlamak kolay, ama eksik olur. Çünkü yaşadığımız şey bir yozlaşmadan çok, eskiyle yeni arasında sıkışmışlığın yarattığı bir kimlik bunalımıdır.

Eski değer yargıları çözülüyor, ama yenisi inşa edilmedi. Aile dediğimiz yapı sarsılıyor ama yerine ne koyacağımızı bilmiyoruz. Liyakatin yerini torpilin, adaletin yerini sessizliğin aldığı bir düzende bireysel ahlakın direnmesi çok zorlaşıyor. İnsanlar artık erdemli olmak için değil, hayatta kalmak için yaşıyor.

Sosyal medya bu dönüşümü daha da görünür hale getiriyor. Eskiden saklanan ayıplar şimdi kameralarda dolaşıyor. Ancak bu görünürlük, ahlaksızlığın artması değil, saklanamaz hale gelmesi anlamına geliyor.

Yani ahlak kaybolmuyor; sadece eski yerinde değil.

Yeni yerini hep birlikte, yeniden kurmak zorundayız.

Bu bir çöküş değil. Bu, bir zorunlu değişim.

Toplamlar zaman zaman böyle kırılmalar yaşar.

Eski düzen çöker, yeni düzen henüz doğmamıştır.

İnsanlar neyi kaybettiklerini bilir, ama neye sahip çıkacaklarını henüz kestiremez.

Bugün Türkiye tam da bu noktada: Ne eskisi kadar iç içe, ne yenisi kadar dayanıklı.

Ne geleneksel bağlarla sıkı sıkıya örülmüş, ne modern dünyaya tam entegre olmuş.

Ahlak, umut, aidiyet... Bunların hepsi yeniden tanımlanıyor.

Ve biz, bu sancının tam içindeyiz. Öyleyse belki de yapmamız gereken şey geçmişe ağıt yakmak değil;

Geleceğe adaletli, sade, dayanışmacı bir düzen kurmak için adım atmaktır.

Türkiye bozulmadı.

Sadece artık başka bir dönemin eşliğinde.

Ahlak kaybolmadı.

Yeni yerini arıyor.

Maison Magi Sanatevi'nin Kurucusu Sena Pir:

“Datça Tarih Kokulu Bir Sanat Alanı”

Mandalina ağaçlarının gölgesine düşen ışıqla, sanatın en dingin hâli birleşiyor Datça'da. Eski taş sokakların sessizliğini, şimdi tuval sesleri, fırça izleri, düşünce kırıntıları bölüyor.

Ve tam da bu eşikte, bir sanat evi doğuyor: Maison Magi.

Kurucusu Sena Pir'in ifadesiyle, bu mekân sadece bir sergi alanı değil; hayatın anlamına dokunma arzusunun, sanatla şifalanma umudunun, belleğe adanmış bir düşünce yolculuğunun ta kendisi.

Maison Magi, doğayla iç içe geçmiş yapısı, disiplinler arası etkinlikleri, düşünsel derinliği ve içten misafirperverliğiyle bir buluşma halidir.

Sanatla, insanla, zamanla...

Sanatın bir eve değil; bir yuvaya dönüşme hikâyesine kulak kabartmak için sevgili Sena Pir ile yaptığımız söyleşiyi ilginize sunuyoruz.

Maison Magi'nin temelleri atılırken, sizin iç dünyanızda nasıl bir boşluk ya da özlem vardı? Bu sanat evi o boşluğu nasıl dolduruyor?

Ben sanatla büyümüş bir ailenin çocuğuyum. Hayallerimde hep başkalarına dokunabileceğim değerli bir şey yaratmak vardı. Giderek bu şekillendi ve bugün gerçeğe dönüştü. Benim için sanatçıları tanımak, onların ruhunu çözebilmek, hayata olan bakış açısını yeniden değerlendirmek açısından büyük bir evrim oldu. Daha sonra da yolculuklarına tanık olmak ve onlara çalışacakları huzurlu, keyifli ortamlar sağlamak benim kendi yolculuğuma da katkı sağladı.

Maison Magi'yi annenize ithaf ettiğinizi söylediniz. Bu kişisel bağ, mekanın ruhuna nasıl yansdı? Margarita Pir'in eserleriyle başlayan yolculuk nasıl bir anlam katmanı oluşturuyor?

Ailecek sanata, tarihe, kültüre, ve doğaya düşkünüz. Babamın tarihe, mimariye ve antika koleksiyonculuğuna, annemin resim ve doğaya olan tutkusu, benim doğaya, mimari ve güzel sanatlara olan tutkum hepsinin iç içe geçmesine ama her alanında kendine özgü diyalogunu bozmadan kurmama yol açtı. Aslında tek bir zamanın gelişen duyguları, diyalogları diye düşünüyorum.

Anneme ithaf edilmiş “Maison Magi”nin; sanatın tüm dallarında örnek bir mekan olacağı inancındayım.

“Hayatın anlamını sanatta buluyorum” diyorsunuz. Bu anlam arayışının başlangıç noktasına dönecek olsanız, sizi sanata yönlendiren ilk kıvılcımı nasıl anlatırdınız?

Sanat her zaman ruhumun bir yansıması olarak hayatımın içinde, her alanında vardı. Aileden gelen doğa, sanat ve kültür sevgisi ile Datça'da uzun senelerdir tanıdığım yerel sanatçılara destek olmak amacıyla çıktığım yolda 2018 yılında Eski Datça'da Astrantia Sanat Dükkanını kurdum. Şimdi ise hayalini çok uzun zamandır kurduğum Maison Magi'yi hayata geçirmenin heyecanı içindeyim.

Maison Magi'de sanat ile doğanın iç içe geçtiği bir ortam kurmuşsunuz. Mandalina ağaçlarının gölgesinde sanatla temas etmek, sizce insanın iç

dünyasında neyi dönüştürüyor?

Mandalina ağaçlarının gölgesinde sanatla temas etmek; burada hem doğanın dinginliği hem sanatın çağırısı var. Doğayla iç içe bir sanat deneyimi bireyi sadece sanat eserine değil, toprağa, rüzgara, doğanın sesine ve kendi bedenine de bağlar. Doğanın dinginliği ile sanatın çağırısı birleştiğinde sanatçı hem kendine hem dünyaya yumuşak bir açıdan bakmaya başlar. Bu da küçük ama kalıcı bir içsel dönüşüm yaratır.

Eski Datça'nın tarihsel ve kültürel belleğiyle Maison Magi nasıl bir diyalog kuruyor? Bu toprakların sesi, sanatın diliyle nasıl örtüşüyor?

Ben hep Datça'yı korunması gereken tarih kokulu bir sanat alanı olarak gördüm. Tarihi yapısı, arkeolojik zenginliğini eşsiz doğasıyla buluşturan Datça, sanatın doğması, budaklanması, yeşermesi için muhteşem bir ortam sağlıyor. Sanatçıları çeken ise ilham kaynağı olan atmosferi.

Maison Magi'nin sunduğu deneyim, Datça'nın tarihi taş yapılarından olan binası ile sergilenen çağdaş sanat nesneleri arasında bir köprü kuruyor.

Maison Magi'de sadece sanat değil, aynı zamanda müzik, felsefe ve tarih konuşulacak diyorsunuz. Bu disiplinler arası yaklaşım sizce misafirlerinize nasıl bir “bütünlük” sunuyor?

Öncelikli olarak sanat ve sanatseverleri bir araya getireceğimiz, onların ufuklarını açabileceğimiz, olanaklarını geliştirebileceğimiz küçük de olsa bir mekan yaratmak istedik.

Çeşitli sanat, müzik, felsefe, mitoloji ve tarih ile ilgili buluşmaların, sohbetlerin olacağı ayrıca sanatçı residansı olarak da kullanılan bu mekanda tüm sanatçı ve sanatseverleri ağırlamayı düşünüyoruz.

Tüm bu süreçte dokunabildiğimiz kadar ruha dokunup, kendi dünyamızı yaratabileceğimiz ve sanatın iyileştirici etkisinden yararlanarak kendi içimizdeki ışığı parlatacağımız bir alan yaratmak amacındayız.

Daha sonraki aşamalarda buradan elde ettiğimiz gelirler ile sanata eğilimli gençlere destek olmayı da hedefliyoruz.

Sizce bir izleyici bir sanat eserinden neyle ayrılmalı: Yeni bir fikirle mi, bir duygunun izleriyle mi, yoksa bir tür içsel sessizlikle mi?

Çok kısaca bir cevap verecek isem “bir dönüşümle” ayrılmalı derim. Bu bir farkındalık olabilir, bir boşluk ya da bir his olabilir. Eser, ona bir şey öğretmiş olabilir. İdeal olan sanat eserinin, izleyiciye kendisine baktırması ve iç dünyasında bir eşiği harekete geçirmesidir. Eser, her kişiye farklı bir şekilde dokunabilir. Ve en önemlisi izleyici sanat eserinden aynı kişi olarak ayrılmamalı. İlla büyük bir dönüşüm olması gerekmez. Bazen küçük bir yer oynar içerisinde.

Maison Magi'nin geleceğini düşündüğünüzde gözünüzün önüne nasıl bir manzara geliyor? Bu hayali büyütürken en çok neye sarılıyorsunuz?

Yerel sanatçıları desteklemek temel amacımız olmakla birlikte uluslararası platformlarda da kendimizi gösterebilmek, işbirliği yapmak ve uzun vadede de ilk Datça Bienali'nin zeminini hazırlamak hedeflerimiz arasındadır. Birincil hedefimiz Datça'yı sanat konusunda marka yapmak.

Hayallerimi büyütürken en çok içimde olan inanç ve heyecan bana önderlik ediyor.

Son olarak Solucan'ın klasikleşen sorusuyla bu keyifli söyleşiyi bitirelim. Mucize bu ya, bir cümleyle dünya değişecek olsa, o cümle ne olurdu?

Hokuspokus. Tüm savaşlar bitsin. Tüm sınırlar kalsın.

Söyleşi: Özgür BASUT

Müşteri memnuniyetini çok önemsiyoruz!

Güvenli
yarınlar için
her zaman
yanınızdayız

HİZMETLERİMİZ

- Trafik Sigortası
- Kasko Sigortası
- Tamamlayıcı ve Özel Sağlık Sigortaları
- Konut Sigortası
- İşyeri Sigortası
- DASK Sigortası
- Yurtiçi ve Yurtdışı Seyahat Sigortaları

UYGUN FİYAT TEKLİFİ ALMAK
İÇİN BİZE ULAŞIN!

0533 395 9903
AYSEL
KOCAOĞLAN

ayselkocaoglann@gmail.com

0532 066 7838
DOĞANCAN
KOCAOĞLAN

axadogancan@hotmail.com

İskele Mah. Rauf Balıkcı Sk. No: 13/C. Datça / Muğla

Lüks Akıllı Villalar

Antalya Kepez'deki bu eşsiz projeden avantajlı fiyatlarla ev sahibi olmak için geç kalmayın!

Yasin BASUT

0546 476 23 04

Umuda ve Bitmeyen Savaşlara Dair

Abdal GÜNDEM

Dünya yanıyor. Gerçek anlamda yanıyor. Ormanlar tutuşuyor, buzullar eriyor, gökyüzü artık yalnızca yukarıda değil, içimize çöküyor. Ama dünya liderlerinin gündemi oldukça yoğun: daha fazla silah, daha kalın duvarlar, daha büyük tehdit senaryoları. Barışı seviyoruz ama savaş sanayisinin bizden daha çok sevdiği inkar edilemez!

Savaşlar artık birer televizyon içeriği gibi. Neredeyse bir dizi formatında yayınlanıyor: girişte kısa bir insani trajedi, gelişme bölümünde askeri operasyon görüntüleri, kapanışta "uluslararası toplum endişeli." Araya birkaç reklam: çocuklar açlıktan ölümlük lüks bir saatin tanıtımı. Her şey yerli yerinde, olması gerektiği gibi!

Çevre felaketi ise sadece tozlu rafların yıllık raporlarında. Hava kirliliğinden nefes alamıyoruz ama hala "yeşil ekonomi" konuşuluyor. Herkes "iklim değişikliği farkındalığı" yaratmakla meşgul, ama ne hikmetse doğayı fark eden yok. Ormanlar kesiliyor, yerine "Yeşil Vadi Bilmem Ne Konutları" yükseliyor. Betonun ortasında saksıdaki çiçeğe "doğayla iç içe yaşam" adı veriliyor. Bunu eleştirenler ise gelişmenin önünde engel ilan ediliyor.

Yoksulluk derinleşiyor, ama artık biraz "havalı" şekilde sunuluyor. Yardım kampanyalarıyla vicdan rahatlatılıyor, dayanışma mevsimlik bir ritüele dönüşmüş durumda. Kalıcı çözüm isteyenler "gerçekçi olmamakla" suçlanıyor. Yani yoksullukla yaşamak serbest ama onu sorgulamak; sakın haa!

Adalet, neydi sahi? Bir bina ismi mi, bir kadın ismi mi? Yoksa bir binanın ismi miydi? Hani içinde ne döndüğünü kimsenin tam olarak bilmediği. Orda bazı dosyalar jet hızıyla çözülüyor, bazıları tozlanarak tarihe karışıyor. Adalet terazisi hassas: güçlülerin lehine milim

oyynamıyor, zayıfların üstüne devrilmeyi ise adil olmanın gereği sayıyor. Anayasada eşitlikle ilgili birkaç kelam var ama onların varlığını sokakta gören yok.

Medya desen, hakikatin dekoratörü gibi mübarek. Gerçeklik, ilgiye göre yeniden şekillendiriliyor. Haber bültenleri, birer tiyatro sahnesi gibi. Önce kriz, sonra yorumcular, ardından mutlu bir "normale dönüş" müzikali.

Kimlikler ve kutuplar gündemi meşgul ediyor. İnsanlar artık insan olmaktan önce bir etiket taşımak zorunda. Kimlikler, birer siper gibi kullanılıyor; herkes karşısındakini düşman kategorisine koymaya hevesli. Ne ortak acılar kalıyor geriye, ne ortak çözümler. Herkes haklı, elbet bu kadar haklılık da haksızlığa taht hazırlıyor haliyle.

Gündelik hayat ise bu büyük çelişkilerin biletsiz gösterisi gibi. Bir yandan herkes şikayetçi, bir yandan kimse dokunmak istemiyor. Herkes değişim istiyor, ama önce başkası başlasın diye bekliyor. Umutsuzluk bulaşıcı ama hareketsizlik daha yaygın. Bir de sanki kimse neyin değişmesi gerektiğini tam olarak bilmiyor.

Yine de... Her şeye rağmen bir umut var içimizde. Belki alışkanlıktan, belki de inadına umut! Bir sabah her şeyin değişeceğine değilse bile, en azından değişebileceğine inanmak istiyoruz. Çünkü umudu kaybetmek, sadece bugünü değil, yarını da yitirmek olur.

Belki bir gün, savaşırsız bir sabah olur. Belki bir gün, adalet aramak yerine, onun lezzetini yaşamak düşer payımıza. Belki bir gün, özgürlük bir ayrıcalık değil, insani bir değer olarak taç olur başlara. Belki bir gün, o "belki"ler, "nihayet" nidalarıyla son bulur...

O güne kadar yaşamak, unutmamak, alışmamak ve kahkahalarla değilse bile, gülümsemek için sebepler biriktirmek gerek...

Mucize Baharat “ZERDEÇAL”

Dyt. Canan Kaplan ERMIŞ

Özellikle Hindistan’da yetiştirilen ve Güneydoğu Asya’ya özgü bir bitki olan zerdeçal (Curcuma longa), zencefil ailesi üyesidir. Hafif keskin ve acı bir tada ve topraksı aromaya sahiptir. Parlak sarı renkli bitkinin kök sapı, bir mutfak baharatı olarak ve geleneksel tıp alanında kullanılır. Ayurvedanın yanı sıra geleneksel Hint ve Çin tıbbi sistemlerinde bu bitkiden yararlanılır. Tıbbi açıdan fayda sağlaması için zerdeçalın kökü kullanılır. Suda kaynatıldıktan sonra kurutulan kökler bir macun, toz ya da kapsül haline getirilir. Zerdeçal yaygın kullanılan bir baharattır ve köri tozunda bulunan önemli bir bileşendir. Doğal olarak antibakteriyel, antimikrobiyal, antiinflamatuvar ve antioksidan etkiler gösteren kurkumin, zerdeçalın önemli bir bileşenidir ve baharata sarı rengini verir.

Zerdeçalın faydalarına genel olarak değinecek olursak:

- Zerdeçal bağışıklığı güçlendirir
- Eklem ağrılarını azaltır
- İltihaplanmayı önler
- Kalp ve damar sağlığını destekler
- Akne, egzama ve sedef hastalığı gibi cilt rahatsızlıklarını yatıştırır

- Hafızayı ve dikkati geliştirir
- Karaciğer fonksiyonlarını iyileştirir ve toksinlerden arındırır
- Gaz ve şişkinlik gibi sindirim kaynaklı sorunlarına iyi gelir
- Kan şekerini dengeler
- Solunum yolu kaynaklı semptomları azaltır
- Serbest radikalleri nötralize eder
- Kanserli hücrelerin yayılmasını önlemeye yardımcı

antioksidanlar içerir

- Kolesterolü azaltır
- Depresyona iyi gelir

Zerdeçaldan maksimum faydayı sağlamak için bunlara dikkat:

• Karabiber ile birlikte tüketilmelidir çünkü karabiberde bulunan piperin maddesi, zerdeçalın içinde bulunan kurkuminin vücutta emilimini yaklaşık %2000 oranında artırabilir.

• Zeytinyağı, hindistan cevizi yağı gibi sağlıklı yağlarla kullanılmalıdır çünkü bu yağlar kurkuminin yağda çözünen bir bileşik olması sebebiyle emilimini destekler.

• Avokado veya yağlı tohumlarla birlikte alınmalıdır çünkü bu besinlerin doğal yağ içeriği, zerdeçalın biyoyararlanımını önemli ölçüde artırır.

• Sıcak yemeklerde veya içeceklerde kullanılmalıdır çünkü ısı, kurkuminin çözünürlüğünü artırır.

• Düzenli ve günlük olarak tüketilmelidir çünkü süreklilik, faydalarından maksimum düzeyde yararlanmayı sağlar.

Ara öğün olarak tercih edilebilecek “Altın Süt” tarifi:

Altın Süt (zerdeçalı süt): 1 bardak sıcak süte 1 tatlı kaşığı zerdeçal ve bir tutam karabiber eklenerek hazırlanır. Bu karışıma isteğe bağlı olarak bal veya hindistan cevizi yağı da eklenebilir.

Bu tarifi yanı sıra hazırladığınız smoothielere ve yemeklere zerdeçalı ekleyerek hem aromasından hem de faydalarından yararlanabilirsiniz.

Sağlıklı ve mutlu günler dilerim...

AKSU VİDANJÖR

Altyapının görünmeyen kahramanı

Aksu vidanjör olarak yıllardır aynı titizlik ve hızla çalışıyoruz

Profesyonel ekimizle **7/24** hizmetinizdeyiz

Fosseptik temizliği hizmetleri için HEMEN ARAYIN!

0555 974 30 58 - 0532 015 99 78

Yatlimanı'nın İncileri

Mavi Ay Restaurant

&

Rakım 45+3 Tekel Büfe

Yatlimanı'nın eşsiz manzarasından et, balık ve mezerin en lezzetlilerine doyacağınız restaurantımız ve yedi yirmi dört kapıları sizlere açık olan tekel büfemizle hizmetinizdeyiz.

Tekne ve Yatlara Servisimiz Vardır!

Atatürk Caddesi Yatlimanı Sokak No: 2/BC

© maviaydatca_

☎ 0543 609 76 65

Düşüncelerden süzülenler

"Nerede bir korku siyaseti güdülyorsa, orada köleliğin en kötü biçimi vardır."

Spinoza

"Her insanın yaşadığı en az iki hayatı vardır; biri bildiğimiz vitrinlik, diğeri bilmediğimiz derinlik."

Oğuz Atay

"Adam olmayana düşman bile olmam!"

Aşık Veysel

"Eğitimli insanlar öncelikle adalet değer verir. Eğitimli insanlar adalet olmadan cesaret sahibi olunca asi olurlar. Küçük insanlar adalet olmadan cesaret sahibi olunca haydut olurlar. Eğitimli insanlar yapabileceklerinden fazlasını söylemeye utanırlar."

Konfüçyüs

"Hayattayken, insanca yaşamayı unutmayın. Bir bakmışsın saat üç, bir bakmışsın saat hiç..."

Özdemir Asaf

Bulun, Okuyun!

Hadi Can Aksoy'un öykü ve şiir kitabından sonra kelimelerle yürüttüğü uzun yolculuğun yeni durağı. Tatvan'dan Van'a, Ankara'dan İstanbul'a, Kafkaslar'dan Zağroslara uzanan bu şiirsel seyir; hem bireysel bir kalbin çarpıntısı hem de kadim bir coğrafyanın sessiz çığlığıdır.

Bazen bir aşiret kızının gözlerinde, bazen de yalnız bir kentin sabahında yankılanan dizelerle; Aksoy, yerelden evrensele akan bir dil kuruyor. Onun kalemi, sadece yazmaz, aynı zamanda hatırlar, arar, sorar, sorgular ve zaman zaman dua eder gibi fısıldar

Bu kitap, sadece bir şiir kitabı değil; aşkın, belleğin ve coğrafyanın iç içe geçtiği bir iz sürme, bir arayış, tarihe bir tanıklıktır.

Hadi Can Aksoy

Kaybolmuş Bir Kavimdir Aşk

Arya Yayıncılık

Bunu Biliyor muydunuz?

Yalnızca tavşanlar ve papağanlar, kafalarını çevirmeden arkalarını görebilirler.

Bülent ZEYTİN

Ayna

Sabahın erken saatleriydi. Ev, sessizliğe gömülmüş, adeta zamanın dışına taşmış gibiydi. Pencere aralığından süzülen solgun ışık, odanın köşelerinde dalgın bir dinginlik yaratıyor, eşyaların üzerine nazikçe yayılıyordu. Her şey yerli yerindeydi; sadece ayna biraz eskidi. Metal çerçevesinde yer yer çatlaklar oluşmuştu, camı ise solgun ama dikkatli bakıldığında hâlâ sırlıydı.

Aynanın karşısına geçti. Görüntüsü belirince bir an duraksadı. Yorgun gözleriyle baktı kendine; saçları dağınıktı. Aklının kıyısında dolanan düşünceler, dünden kalma izlerdi: adını koyamadığı korkular, dirençli ama solgun umutlar, içsel bir umutsuzluk ve en derin köşede asılı kalan birkaç ham, hükümsüz cümle.

O an sanki bu aynayla ilk kez karşılaşılıyordu. "Sırlı cam" denilen bu yüzey, sadece bir nesne değildi artık. Duvara asılı duran yansımasına baktığında, içinde bir ürperti hissetti. Karşısında beliren yüz, ona yabancıydı.

Bu yüz, başkalarının gördüğüyle aynı mıydı? Yoksa yalnızca kendi ruhunun derinliklerinde tanınan bir suret miydi? Metal çerçevenin soğukluğu ile aynanın sessizliği arasında öylece kaldı. Yüzüne dikkatle bakınca zamanın çetelesinden geçmiş izleri fark etti: çizgiler, kıvrımlar, suskun hatıraların sessiz işaretleri.

İçinde bir panik yükseldi. Ne gördüğünü tam olarak idrak edemiyor gibiydi. Bir adım yaklaştı. Gözlerinin derinliğine eğildi. Dudakları hafifçe kıpırdadı: "Bu... ben miyim gerçekten?" diye fısıldadı.

Ayna, yalnızca fiziksel bir yansımayı değil, algının iki boyutunu birden gösteriyordu: kişinin kendine bakışını ve başkalarının onu nasıl gördüğünü. Bu iki görüntü bazen birbirinden çok farklıydı. Hatta şaşırtıcıydı.

Daha da derine inince, aynanın kendisine söyleyemediklerini fark etti. Ayna dile getiremiyor, belki de söylemeye çekiniyordu bazı şeyleri. Ama sessizce gösteriyordu. Bastırılan duygular, kabul edilemeyen yönler, tanınmayan katmanlar... Hepsi o parlak yüzeyde belirginleşmişti.

Bu yalnızca dıştan bir bakış değildi; içe dönük bir sorguydu. Ayna, içsel ve dışsal algıları birleştirerek kişinin o andaki kimliğinin fotoğrafını sunuyordu ona.

Gözlerine yeniden uzun uzun baktı. Onlar ne çok şey saklamıştı: sessiz sevinçleri, susturulmuş hayal kırıklıklarını... Her çizgi bir hatıra, her kırışık zamanın alnına düşürdüğü bir işaret.

"Belki de bu ayna, beni değil," diye düşündü, "bana ait olan geçmiş taşıyor içinde."

"Benden önceki yılları ve benden sonra sürüp gidecek sessizlikleri..."

Kalbinin içinde, adını koyamadığı bir korku yükseldi. Aklının kıyısında dolaşan cümleler—belirsiz, tamamlanmamış, hükümsüz düşünceler... İçinde sıkışıp kalmış korkular... solgun ama hâlâ dirençli umutlar...

Ve en derinden gelen o sessiz fısıltı nihayet duyuldu:

"Geçtiğin bir yolu, bir daha asla aynı şekilde yürüyemezsin."

Her adım, zamanın geri dönülmez akışına karışıyordu. Yol onu bazen hiç beklemediği başka hikâyelere sürüklüyor, farklı insanlarla tanıştırıyor, yepyeni kapılar açıyordu. Ama ne olursa olsun, her değişimin ve her keşfin sonunda insan kendi hikâyesine mahkûm oluyordu.

Bu bir esaret değildi; bir varoluştı. Kendi kaderinin ve yaşamının mimarı olduğunu hatırlatan eşsiz yolculuğun en değerli gerçeği.

Ve ayna... bu gerçeğin anahtarını her bakışta sunan, sessiz bir rehberdi.

İçişleri Bakanlığı: "Telefonda kendisini polis, asker, savcı olarak tanıtıp, ADINIZ FETÖ/PDY vb. TERÖR ÖRGÜTÜ SORUŞTURMASINA KARIŞTI diyerek para ve altın isteyenlere inanmayın."

DÜN'DEN BUGÜN'E

Antik Dönem Hayat Kadınları

Tanrıçanın Hizmetkârları: Aspasia ve Kız Kardeşinin Hikayesi

Okan ÖZALP arkeologdatca@gmail.com 0543 893 5417

Efesos'un mermer caddelerinde yankılanan ayak seslerimiz, bizi antik dünyanın gizemli atmosferine çekiyordu. Bugünkü durağımız, tarihin derinliklerindeki bu görkemli şehirdi. Amacımız, kutsal kölelik ve antik dönemin hayat kadınları hakkında bilgi edinmek, hatta bu dünyaya damgasını vurmuş bir kadının evine konuk olmaktı. Nihayet, rehberimizin gösterdiği ihtişamlı evin önünde durduk. Burası, ünlü devlet adamı Perikles'in hayat arkadaşı, zekâsı ve güzelliğiyle öne çıkan Aspasia'nın eviydi. Kapıyı aralayan zarif bir hizmetkâr bizi içeri davet etti. Eve girdiğimizde, özenle hazırlanmış, lezzetli yemeklerle donatılmış bir sofrayla karşılaştık. Aspasia, kendisini ziyarete geleceğimizi önceden haber almıştı demek ki. Yemekte sohbet koyulaşırken, Aspasia hüzünlü ama bir o kadar da güçlü sesiyle hayatının satır aralarını anlatmaya başladı. Sesi, asırlar öncesinden gelen bir melodi gibi odanın taş duvarlarında yankılanıyordu. "Ben de Babil'den Sicilya'ya uzanan geniş coğrafyada, kendilerini tanrıları adayan sayısız insandan biriyim. Ailem tarafından, beş yaşındayken kız kardeşim Fırne ile aşk tanrıçası Afrodit'in tapınağına kutsal köle olarak adandık. O zamanlar bize 'kutsal köleler' ya da 'kutsal bedenler' derlerdi. Bizim gibi tanrıya adanmış olanlar, evli Yunan kadınlarının aksine özgürce dolaşabilir, ticaret yapabilir ve yeteneklerimizle zenginleşebiliriz. Kız kardeşim ve ben, küçüklüğümüzden beri tapınakta çalıştık; temizlik, arazi işleri, bahçe ve hayvan bakımı gibi görevlerimiz vardı. Ailem tarafından adanan veya sahibi tarafından tapınağa bağışlanan diğer köle arkadaşlarla birlikte çalışırdık. Yaşım ilerledikçe güzelliğim ve zekâm arttı, bu da tanrıçama gelir sağlama görevimi belirledi. Ergenliğimde, tapınağı ziyaret eden yabancı erkeklerle ücreti karşılığında bedenimi sunuyordum. Erkek, tapınak içinde diz çöküp yere para atarak 'Senin şahsında tanrıça Afrodit'i çağırıyorum' dediğinde onunla olmak zorundaydım. Atılan para kutsaldı ve reddedemezdim. Parayı atanla olmak beni huzurlu kılardı, inanışlarımıza göre aşk tanrıçamızı memnun etmiş olurdu. Tapınağı ziyaret edenler genellikle uzak diyarlardan gelen tüccarlar ve savaş meydanlarından dönen askerler olurdu. Burada güvende olsam da genelevlerde çalışan kadınların veya sokaklardaki kadınların hayatı bizim kadar kolay değildi. Onlara 'pornai' derlerdi ve neredeyse hepsi erkek egemen toplumun baskısı altındaydı. Kadının toplumdaki statüsü çok düşüktü. İffetsiz bulunan evli kızlar, babaları veya kardeşleri tarafından kolayca geneleve satılabilir. Kısır kadınlar kocaları tarafından başkalarına devredilebilirdi. Dul kadınlar eşleri öldükten sonra eşlerinin mirasını alamaz, baba evine geri gönderilirlerdi. Zengin ve evli kadınlar ev işleriyle uğraşırken, alt sınıf kadınlar ev ekonomisine katkı için ayak işlerinde çalıştırılırdı. Yetenekli köle kadınlar bile müzikal ve jimnastik gösterilerinden sonra şölenlerde erkeklerle sunulurdu. Bizim için kadın olmak çok zordu, çünkü seçim şansımız hiç yoktu. Böyle bir toplumda aşkta zordu ve olursa da gizli yaşanıyor. Kalbimi dinledim ve ben de âşık oldum. Sevgilimin kalbindeki sevgi, her seferinde onun ellerine akar o sevgi dolu elleriyle tatlı gamzelerini okşardı. Göz göze her gelişimizde birbirimizin gülüşüne sığırdık. Ancak ailesi birlikteliğimize izin vermedi, o da ailesine karşı duramadı. Babasını karşısına almaya cesareti yoktu. Çünkü kanunlar babaya tüm aile fertleri üzerinde ölüm hakkı tanıyordu. Sevdiceğim zarar görmesin diye kalbimi herkese kapattım. Yalnızlığım baş başa kaldım. İki yıl ruhum ağladı. Gözyaşlarım dinince geçmeyen düşünceler ile tutuklu bir zamanın esiri oldum. İçimde sessiz çılgınlıklar birikti,

yaşamaktan bıkmıştım. O bıkınlık anında kelimelerim anlamını yitirdi; kelimeler, yerini yabancı adamlar ile vahşi sevimlere bıraktı. Aşkımı unutmak için kendimi başka kollarla tutkulu gecelere attım. Çaresizce her türlü eğlenceye koştum. Aksi takdirde o derin aşk sarhoşluğundan kurtulamazdım. Kimse feryatlarımı duymayınca kalbim gerçekliği kabullendi ve sessizce yarım kalan hayatıma devam ettim. Artık sevgisiz esen rüzgârın oyunağıydım, her yere amaçsızca savruluyordum. Soğuk bir taşta yaslanıp onsuzluğa sığındım. O andan sonra hayat bana yeniden gülümsedi, beni dipsiz kuyulardan çıkardı. Ünlü devlet adamı Perikles'in tapınağına gelip benimle ilgilenmesi hayatımın dönüm noktası oldu. Yüksek bir bedel ile beni tapınaktan satın alıp kendisine metres yaptı. İçime umut doğdu, geleceğin yükü omuzlarımdan kalktı ve hayallerimi gerçekleştirecek gücü buldum. Onun sayesinde kendimi geliştirdim, ticareti öğrendim ve para kazanmaya başladım. Kazandıklarım ile Efesos'ta bu evi satın aldım. Ev, benim özgürlük mabedim oldu. Özgürlüğümü bencilik edip kendime saklamadım diğer kadınlar ile de paylaştım. Nasıl der gibi bakıyorsunuz, anlatayım dikkatle dinleyin lütfen. Bu evde; düşmüş kadınları güzel sanatlar, görgü, felsefe, edebiyat, matematik gibi konularda eğiterek onlara umut aşıladım. Kadınların ayrımcılığı uğradığı bu toplumda evim onlara hem sığınak hem de mabet oldu. Mabedimizde yetişerek Hetaira (yüksek ücretli hayat kadını) olacak olan çoğu kadın; evlilik dışı doğmuş, esir düşmüş ya da terk edilmiş çocuklardan oluşuyordu. Onlarda bana mabedimizin tanrıçasıymışım gibi saygı gösteriyor ve beni taparcasına seviyorlardı. Yetiştirdiğim bu insanlar bu mabette en az bir enstrüman çalma, şarkı söyleme, dans etme, kibar, bilgili ve esprili konuşma; erkekler ile entelektüel olarak tartışabilecek donanım ve yeteneklere sahip oldular. Saç bakımı, kozmetik, afrodizyaklar konusunda uzmanlaştılar. Edebi göndermelerle süslü cinsel imalarımız, ironik konuşmalarımız, keyifli sohbetlerimiz ve gizemli tavırlarımız, verdiğimiz eğitim sayesinde kişiliklerimizin önemli bir parçası oldu ve erkekler bundan dolayı bizi hem eğlenceli hem de çekici bulurlardı. Kadınlarımızın güzel, bakımlı, eğitilmiş oluşları sayesinde zengin erkekler onların tüm ihtiyaçlarını karşılıyor; şanslı olanlar hayat içinde önemli mevkilere yükselebiliyordu. Ne yazık ki, o dönemde kadınları güçlendirmenin tek yolu buydu. Kendi ayakları üzerinde güçlenerek yükselip kendi mabedini inşa eden öğrencilerim beni ve yetiştikleri yeri asla unutmadılar. Ruhsal ve parasal olarak desteklerini hiç esirgemediler. Hayatın zorlukları birbirimize bir nefes uzaklığı kadar yakın tuttu bizi hep. Hepimizin işi resmiydi, kazancımız vergilendirilirdi. Birlikteliğimiz bizi güçlü kıldı ve fark yarattık. Bizi sokaktaki hayat kadınlardan sadece eğitimimiz değil, uzun saçlarımız, şapkalarımız ve sütyenlerimiz de ayırırdı. Evli kadınlar, tek bir erkek ile ölene kadar altın kafes içerisindeki bülbül hayatını yaşar, sokaktaki kadınlarda kalitesiz erkeklerle kısa ilişkiler yaşarken bizler; krallar, sanatçılar, düşünürler gibi seçkin erkeklerle ilişki kurar ve çoğunlukla uzun süreli ilişkileri tercih ederdik. Bizimle uzun süreli bir ilişki için erkeğin şahitler önünde söz vermesi gerekirdi. Evli kadından bizi ayıran taraf ilişkimizdeki kişiyi seçebilme özgürlüğümüzüydü. Evli olan kadının hem tercih şansı yoktu hem de seçemediği kişi ile zorla evlendirilerek o erkeğe başlık parası öderdi. Büyük özveri ile kazandığımız yeteneklerimiz sayesinde hayatımızı sürdürürdük. Ben Perikles sayesinde nasıl üne kavuştuyusam kız kardeşim Fırne de ünlü heykeltıraş Praksiteles sayesinde

unutulmaz bir üne kavuştu. Kız kardeşimin güzelliği ve onun muhteşem beden hatları, heykeltıraşın yarı çıplak ve çıplak kadın heykellerinin ilham kaynağı oldu. Hatta Praksiteles'in o meşhur çıplak Knidos Afrodit'i heykeli, onun kusursuz güzelliğinden esinlenerek yapılmıştı." Veda vakti yaklaştığında Aspasia'nın yüzünde bir hüzün belirdi. İçinde tutamadığı hicrınlarla birlikte gözyaşları yanaklarından süzülürken "Bir kadın olarak kendi kimliği bulmak yerine, bir erkeğin yansıması olmaya o kadar alıştım ki, sonunda aynadaki suretime yabancılaştım. İçinde yaşadığım bu toplum; zevk için metresler, hizmet için cariyeler, soy devamı ve evdeki mülklerini sadık şekilde korusun diye nikahlı eşler edinen ikiyüzlü, egolu erkekler ile doluydu." sözü hepimizi yaraladı. Hicrınların sesi evin taş duvarlarına nüfus ederken antik dünyanın kadına bakış açısı zihnimizde çok net belirdi.

Kaynakça: Leyla AYDEMİR, Eskiçağ'da Tapınak Köleleri: Hierodouloi / Hetairai, Anadolu Araştırmaları, Araştırma Makalesi, ss.275-300, Evren Şar İŞBİLEN, Antik Yunan Toplumunda Hetairaların Varlığı, Tarih Okulu Dergisi (TOD) Haziran 2021 Yıl 14, Sayı LII, ss.1620-1645.

π 3.1415926535897932384626433832795028841971693993751058209749445923078164062862089986280348253421170679821480865132823066470938446095505822317253594081281
elektronik

Dünya ile bağınız kopmasın

**UYDU - KAMERA
BİLGİSAYAR TAMİR ve SATIŞI**

0545 901 47 17 - www.pielektronik48.com

Yaşam alanınıza hijyen ve estetik katar

0507 921 02 04

**Yağmurlu
Mermer**

ozgurbasut@gmail.com

Özgür BASUT

Duygunun Değil Dilin Gösterisi

Son yıllarda dilimize yerleşen bazı hitaplar var ki, insanı hem gülümsetiyor hem de hafiften bir düşünme girdabına sürüklüyor. Sevgi ve samimiyetin dile yansıması elbette doğal bir süreçtir; her kuşak kendi kelimelerini yaratır, kendi tonlamasını oluşturur. Ancak bu yeni hitaplar; "aşko", "kuşko", "kankişko", "minnoşkom" ve sayısı her geçen gün artan benzerleri ile sanki bir şirinlik zorlamasıyla, samimiyetin içini boşaltma amacıyla ortaya çıkmış gibi duruyor. Sözde sıcak, ama çoğunlukla içi boş ifadeler. Ne kadar renkli görünürse görünsün, sahiciliğin yerini bir çeşit yapay yakınlık alıyor sanki.

Dil yalnızca kelimelerden ibaret iletişim aracı değildir; onlarla birlikte bir duyguyu, bir niyeti ve bir mesafeyi de aktarır. Bu yüzden, birine nasıl seslendiğin, ona nasıl baktığının da ele verir. Sosyal medyanın da katkısıyla artık insanlar birbirlerine değil, birbirlerinin profiline konuşuyor gibi. Gerçek bir yakınlık hissetmeyen insanlar da, bu cilalı kelimelerin ardına saklanarak içi boş bir samimiyet sergileyebiliyor. Böylece söylenenin kendisi değil, onun oluşturduğu izlenim önem kazanıyor. Dil, hisleri aktaran bir araç olmaktan çıkıp, hislerin yerine geçen bir ambalaja dönüşüyor.

Bu tür sözcüklerin kullanımında yaygınlık arttıkça, derinlik azalmaya başlıyor. Herkesin herkese aynı şekilde seslenmesi, kelimelerin taşıdığı anlamı zayıflatıyor. Sevgi, dostluk, yoldaşlık gibi güçlü bağların dili; oyuncaklı, süslenmiş, cilalanmış ifadelerle anlatıldığında, o bağların kendisi de giderek sıradanlaşıyor. Gerçek yakınlık, gösterişe ihtiyaç duymaz, aşırı şirinlik çabası ise çoğu zaman içtenliğin yerini alan bir davranış haline gelir. Derinleşmek, kelimelerle değil davranışla olur. Ama şimdiki eğilim, bunu tersine çevirmiş gibi: Derinleşmekten korkuluyor, ama yakın görünmek isteniyor. Dolayısıyla bu tür hitaplar, mesafeyi azaltmak yerine maskeliyor.

Bir diğer dikkat çekici nokta da bu dilin hızla tüketim diline benzemesidir. Tıpkı çok hızlı değişen ve belli zaman aralıklarıyla kendini tekrar eden moda gibi, bu kelimeler de çabuk parlıyor, çok kullanılıyor ve kısa sürede bayatlıyor. Dün "aşko" moda iken bugün "tatlışko" öne çıkıyor; yarın yerini başka bir türeve bırakacak. Duygular da bu hızla tüketiliyor. Oysa sevgi, hele ki dostluk, yavaş ilerleyen, zamanla olgunlaşan şeylerdir. İçinden geçilen çağ, her şeyi hızlandırdığı gibi, sözcüklerin de ömrünü kısaltıyor. Duygular gösteriye, gösteriler moda akımına, moda ise pazarlanabilir bir dile dönüşüyor.

Bu dönüşümde elbette en büyük paylardan biri sosyal medyaya ait. Herkesin birbirini görünürlük üzerinden değerlendirdiği bir çağda, sevginin dili de görünürlüğe hizmet etmek zorunda kalıyor. İnsanlar artık birbirlerine değil, başkalarının onları nasıl gördüğüne konuşuyor. Birini gerçekten sevdiğin için değil, sevdiğini göstermek için "aşkooo" diye bağıırıyorsun. Dostluk bir iç paylaşım değil; birlikte bilmem ne kahvesi içtiğini kanıtladığın bir sahneye dönüşüyor. Bu sahte yakınlık hali, gerçek ilişkileri hem değersizleştiriyor hem de kırılanaştırıyor.

Oysa gerçek dostluk, süslenmez. Gerçek sevgide emojiye ihtiyaç yoktur. Bir dostun omzuna sessizce elini koymak, on cümlelik bir hitaptan daha derin bir yakınlık taşır. Kalpten gelen bir "dostum, arkadaşım, sevdiğim" her türlü "kankişkom"dan daha fazla yer eder hafızada. Bazen susmak, bazen göz göze gelmek, bazen bir bardak çayı uzatmak; bunlar gerçekten içten olan bağların sessiz ama güçlü dilidir. Gösterişsizdir, süssüzdür ama sağlamdır.

Dil her zaman değişir, bu kaçınılmazdır. Ama her değişim de iyidir diye bir şey yok. Kimi zaman bir kelimenin fazla kullanılmasından değil, yanlış kullanıldığından yorgun düşer anlamlar. Bunun için abartıya değil, dengeye ihtiyaç vardır. Samimi olmak, süslü hitaplar bulmakla değil, derin bağlar kurmakla ilgilidir.

Ve belki de bu yüzden, bütün o "aşko maşko"lara rağmen, hâlâ en çok içimizi ısıtan kelime, yürekte söylenen basit bir "arkadaşım"dır.

Solucan

Kendini Dergi Sanan Aylık Gazete

Yağmur Tic. İnş. Yay. Ltd. Şti. Adına Sahibi:
Ahmet BASUT

Genel Yayın Yönetmeni ve
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Özgür BASUT

Sayfa Editörü: Ö. Kaya HANZEY

Grafik: Gülseren ÇİMENTAY

Baskı: Akademi Matbaa - Davutpaşa Cd. Güven İş Merkezi D Blok No: 114 Topkapı - İstanbul

Gazetede yer alan makale, yorum, haberler ve ilanlardan yazarların sorumludur.

İskele Mah. Rauf Balıkcı Sk. No: 13/D Datça-Muğla - 0252 712 81 04 - 0532 590 23 45

www.gazetesolucan.com - gazetesolucan

KW KARIA KELLERWILLIAMS

20 Yıllık Tecrübe ile Güvenilir Gayrimenkul Hizmetleri

EVİNİZİ GÜVENLE SATIN

Eğer siz de mülkünüzü **profesyonel ve güvenilir bir ekibe** teslim etmek istiyorsanız, KELLER WILLIAMS KARIA olarak yanınızdayız.

Gayrimenkulünüzü en kısa sürede ve en doğru fiyatla değerlendirmek için bize başvurun.

Gayrimenkul sektöründe **teknolojiyi, pazarlama deneyimini ve müşteri memnuniyetini bir araya getirerek** size en iyi hizmeti sunmayı hedefliyoruz.

Sadece bir emlak danışmanı değil, aynı zamanda profesyonel içerik üreticileri olarak **mülklerinizi değerinde satmanızı sağlıyoruz.**

Hedefiniz, gayrimenkulünüzü **hızlı ve güvenilir bir şekilde satmaksa**, doğru yerdesiniz.

KW KARIA | Kazım Yılmaz Bulvarı 41/B 0252 712 20 44